

[Vesterager.]

gyndere er ogsaa en Slags Mennesker i dette Samfund, og derfor er det ganske urimeligt, at man paa mangfoldige Maader søger at lægge Hindringer i Vejen ved at gennemføre saa mange Bestemmelser, at det bliver vanskeligt for dem at røre sig i den Krisetid, vi er inde i. At man vil værne om Gaardbrugene og forhindre, at gamle Gaardbrug nedlægges, er ganske i sin Orden; at man vil have Haand i Hanke med Statsejendomme, der er bygget op ved Statens Hjælp, kan jeg udmærket forstaa, men naar man tager en Lov som Lov Nr. 108 af 1925, vil man i hver anden Paragraf se den Bestemmelse „Landbrugsministeren bestemmer“. Og naar jeg tænker paa de store Arealer i Ringkøbing Amt og de Arealer, jeg haaber maa blive indvundet ved Grundforbedring og Afvanding, kan jeg ikke begribe, at man ikke skal have Lov til at sælge nogle Tønder Land uden at spørge Landbrugsministeren om Tilladelse. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor man ikke kan foretage et Mageskifte, hvor Jorden ligger ganske upraktisk for Ejendommen, uden at Sagen skal ligge i Maaneder inde i Landbrugsministeriet, og vedkommende skal vente paa Landbrugsministerens Tilladelse til at foretage et saadant ganske naturligt Skifte af Jord. I gamle Dage var det saadan, at naar man havde en Sagfører og en Landinspektør, kunde man nogenlunde faa Sagerne i Orden, men nu er det saadan, hvad en praktisk Sagfører sagde til mig forleden, at det i Regelen tager Maaneder at faa ordnet en saadan ganske simpel Jordsag. En Mand kan godt sælge Jorden til sin Søn og faa Statslaan, han kan sælge den til en høj Pris og faa et stort Statslaan, men hvis han sælger den til sin Søn uden at søge Statslaan, hvis han selv vil hjælpe ham frem, skal han spørge Landbrugsministeren om Tilladelse til at ordne det paa denne eller hin Maade. Det er i Virkeligheden ganske urimeligt overfor de Mennesker, som kæmper for at komme frem uden Statsstøtte. Naar Ministeriet vender sig saa voldsomt mod alt, hvad der hedder Organisationstvang, og netop kræver ubegrænset Frihed, maa man først og fremmest give de Folk Frihed til at handle, som maaske netop i en vanskelig Tid har Lyst til at gøre Omsætning og har Lyst til at faa en Ordning, som kunde være til Hjælp for dem, saa de bedre kunde komme igennem Krisen. Jeg har Eksempler paa, at der i den Egn, hvor jeg bor, er solgt raa Hedejord, som ingen Brugsværdi har for Ejeren, til ca. 100 Kr. pr. Td. Land, og saa skal man have alle disse Omkostninger og alt det

Besvær med at faa Sagen sendt herind til Ministeriet og man skal underskrive en højtidelig Erklæring om, at man ikke nogen Sinde vil sælge Jorden igen uden Landbrugsministerens Tilladelse. Det er i Virkeligheden at berøve Ejeren fuldstændig Handlefrihed overfor sin Jord. Det stemmer ikke med det, man ellers kræver fra Regeringens Side: Frihed og Ret til at klare sig, saaledes som man nu bedst kan, i en vanskelig Situation. Jeg henstiller derfor til den højtærede Landbrugsminister, at han ogsaa tager dette op og søger at gøre det lettere for de Mennesker, der ved egen Hjælp, ved de Midler, de nu en Gang har til Raadighed, og maaske ogsaa ved Familiens Hjælp, søger at klare sig uden Statsstøtte, fordi de ønsker at staa som frie Folk i Samfundet og ikke være under Statens Kontrol; lad dem faa Lov til at handle nogenlunde frit.

Dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Undervisningsminister. Det er jo blevet bebudet, at der nu skal gennemføres Beparelser paa Undervisningsministeriets Budget. Jeg kan der i meget henholde mig til, hvad der blev sagt af det ærede Medlem Hr. Bindsløv, og jeg skal derfor fatte mig ret kort. Jeg vil gerne understrege, at jeg tror ikke, det er nogen Vinding for Samfundet, at vi faar alt for mange Studenter, saa Indskrænkningen af Studenternes Antal vil efter min Mening ikke være af det onde. Efter denne Uddannelse stiller de Mennesker nemlig ofte Krav til Samfundet om Ansættelse i Stillinger, hvor der slet ikke er Brug for dem, og hvor vi slet ikke har Plads til dem. Men paa den anden Side er jeg ogsaa ganske klar over, at vi maa ikke lægge Hindringer i Vejen for de dygtige, der vil frem, selv om de stammer fra Smaakaarshjem. Naar man undertiden angriber det Studentermateriale, vi har, har det vel ikke ene sin Grund i, at man synes, der er for mange, men vel ogsaa i, at man mener, at de ikke tilfredsstiller de Krav, man kunde stille til dem. Det kan atter have sin Grund i, at der er en Del af dem, der bliver Studenter, som ikke burde være det, men det kan ogsaa have sin Grund i, at der er nogle, som burde være Studenter, men ikke bliver det, fordi de ikke kan komme frem ad den Vej paa Grund af deres økonomiske Kaar. Jeg er her ganske enig med mit Parti i, at man ikke bør lægge Hindringer i Vejen for, at unge Mennesker, der stammer fra Smaakaarshjem, kan komme frem.

Der er ogsaa rettet en hel Del Kritik mod Folkeskolen. Jeg tror ikke, at Mel-